

række andre partier indgik forrige efterår, og vi så meget gerne, at vi kunne se en fremtid for det. Vi har imidlertid nogle alvorlige problemer med den måde, som det hele er strikket sammen på. Det første, og det er en debat, som vi har haft flere gange i løbet af dagen her, er: Hvordan sikrer vi de små gymnasier? Hvordan sikrer vi, at vi stadig væk har mulighed for at tilbyde nogle fag, der er lidet søgt? Hvordan sikrer vi, når vi overhovedet ikke på nuværende tidspunkt aner, hvordan økonomien kommer til at se ud, at der rent faktisk er en tilstrækkelig rummelig økonomi til, at man kan gennemføre gymnasireformen?

For det andet kommer så, at det her lovfor-slag jo i allerhøjeste grad er en tom ramme, eller som fru Margrethe Vestager sagde: en tom skal. Det er fyldt med bemyndigelser, og vi har faktisk ikke nogen jordisk chance for at vide, hvordan de bliver udfyldt. Vi har jo lige deltaget i en debat med henholdsvis Venstres ordfører og De Konservatives ordfører, hvor begge gav udtryk for forskellig fortolkning af, hvordan den fremtidige bemyndigelse ville blive for at sikre de små gymnasier. Samtidig aner vi ikke, om det bliver De Konservatives model af, hvordan de fremtidige taxametre bliver etableret for at sikre de små gymnasier.

Vi kan så også se frem til, at vi nu stort set ingen maksimum på brugerbetaling får. Brugerbetalingen vil nu blive overladt til den enkelte uddannelsesinstitution, og vi ved jo, at det er de fattige institutioner, der vil gå efter brugerbetalingen. Et spørgsmål i den forbindelse, som jeg synes blafrer lidt i vinden, er: Hvis et VUC, som har fastlagt brugerbetaling, indgår i et samarbejde og til sidst ædes op af et gymnasium, betyder det så, at brugerbetalingen også fremover bliver fastlagt af gymnasiets institutionsbestyrelse, uden at der er rammer for det? Eller hvordan?

For SF er det vigtigt, at alle unge skal have en uddannelse uanset valg af forældre, men alle unge skal også have en uddannelse, uanset om de bor i udkantsområderne. Vi kan jo se på statistikkerne, at bor man i et udkantsområde, så er det meget, meget svært, hvis man i forvejen er lidt usikker på at kaste sig ud i en uddannelse, at skulle rejse langt for at tage den uddannelse. Der er klart en svagere gennemførelsesprocent for de unge, der bor i udkantsområderne.

Til sidst: Det her koster penge. Hele omlægningen koster penge. Det koster penge i administration at skulle konkurrere med de andre institutioner. Nu skal de til at reklamere for sig selv.

Kl. 16.10

Problemet med hele den her omlægning er, at der ikke er afsat én krone til det. Derfor vil vi kunne se frem til, at institutionerne for at få tingene til at hænge sammen bliver nødt til at skære på det eneste sted, de kan skære, nemlig tage pengene fra bygningerne.

Kort sagt er det her et hastværkslovforslag. Det er fuldstændig tomt. Jeg har meget svært ved at se, hvad det er, vi på et tidspunkt skal stemme om, når vi end ikke kender økonomien og heller ikke ved, hvordan det fungerer med de forskellige selvejer.

Alligevel vil jeg slutte af med det, jeg plejer at slutte af med under hele det forløb omkring kommunalreformen: SF støtter hele vejen igennem selv den mindste forbedring. Selv om vi stemmer imod, vil vi være vågne over for det her lovfor-slag, således at vi kan få rettet op de værste ting.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Næste ordfører er fru Pernille Rosenkrantz-Theil.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Som det er i dag, er de danske ungdomsuddannelser splittet. Gymnasierne og hf hører ind under amterne, mens erhvervsskolerne hører under staten. Det er grundlæggende noget rod og selvfølgelig særlig i en situation, hvor en gymnasireform forsøger at sørge for et samarbejde mellem de forskellige gymnasiale ungdomsuddannelser.

Mange steder ligger handelsskoler og gymnasier oven i købet side om side rent geografisk, men strukturelt er de adskilt. Det er selvfølgelig fuldstændig logisk at få ungdomsuddannelserne placeret i et fælles regi med en fælles styreform, der sikrer, at uddannelserne på den ene side samarbejder mere og på den anden side kan udvikle deres egen specifikke måde at være ungdomsuddannelse på.

Det er værd at huske på, at langt de fleste uddannelsessteder er lokale og regionale uddannelsessteder. Det sker meget, meget sjældent, at en ung f.eks. bor i Århus og vælger at drage til Odense og tage sin ungdomsuddannelse. Dertil er de fleste, der går på ungdomsuddannelserne, altså for unge.

Vi ønsker en samling af ungdomsuddannelserne i en fælles ramme, og vi ønsker, at ungdomsuddannelserne får de bedste muligheder for reelt demokrati, hvor elever og ansatte har